

PŘECHOD DO MINULÉHO ŽIVOTA

Existuje řada nezanedbatelných důvodů pro to, abychom před vstupem z matčina lůna do brány duchovního života vzali LBL klienta nejdříve do minulého života. Nejvýznamnějším z nich je, že subjekt by měl zažít obraz smrti, aby jeho přechod byl co nejpřirozenější. Moji studenti se mě často ptají: „Musí se jednat zrovna o nejbližší minulý život?“ To sice ne, ale přesto bych, bude-li to možné, doporučoval zvolit právě ten, zejména proto, že po jeho skončení vstoupil klient do duchovního světa naposledy. Vzpomínky tedy bývají čerstvější.

Další důvod, proč rád používám bezprostřední minulý život, je jeho zjevná souvislost s přítomným životem. Mohou zde existovat přímé karmické okolnosti, které klienta v současnosti ovlivňují, jako například negativní stopa z předchozího těla. Tím, že se dostanete k příčině takového problematického otisku, můžete klientovi pomoci snížit jeho citlivost na takovéto fyzické a emoční pozůstatky. Přestože se to dá provést až v duchovním světě, přímý zásah během vlastního znovuprožívání bezprostředního minulého života je pro požadovaný výsledek přestavby účinnější.

Ačkoliv vaším záměrem je vstoupit do duchovního světa z pozice nejbližšího minulého života, může

vás klient i přesto zavést do jiného života, který měl pro něj větší význam. Tyto případy však nejsou běžné. Před začátkem hypnózy vždy seznámím subjekt s postupem spirituální regrese, jenž zahrnuje i průchod minulým životem. Pokud klient nevnese námitku, zpravidla mu tento svůj postup nijak obšírně nezdůvodňuji. Čas od času se ale může stát, že uslyšíte: „Podívejte, regresí do minulého života si mohu projít doma.“ (nebo: „Regresi do minulého života už jsem podstoupil.“) Přišel jsem za vámi, protože jste odborníkem na život mezi životy; tak proč mě nemůžete vzít do duchovního světa rovnou z dělohy matky? Ušetříme tím spoustu času.“

Je mi jasné, že někteří hypnoterapeuti budou ve velkém pokušení takto postupovat, obzvláště pokud je o to klient požádá. Také jsem si tento přístup vyzkoušel a důrazně vám radím, abyste od něj upustili. Projevují se totiž u něj následující nedostatky:

- A. Přesun z přítomného života přímo do duchovního světa může u průměrného subjektu vyvolat pocity zmatku a dezorientace. To je způsobeno tím, že se do svého duchovního domova dostal takříkajíc zadními dveřmi, nikoliv hlavním vchodem. Naše duše vstupují do duchovního světa po prožití smrti a jakákoliv jiná cesta je nepřirozená. Ačkoliv je pravda, že lze klienta v takovém případě zavést zpět k hlavnímu vchodu, zabere tato nepřijemná procedura drahocenný čas. Konec konců návštěva minulého života se v průběhu spirituální regresní hypnózy odehrává jen ve zkrácené podobě.

- B. Tím, že klienty ve spěchu zavedete přímo do duchovního světa, připravíte je o nádherný prožitek spojený s okamžikem, kdy opouštějí tělo a přirozenou cestou přecházejí do nebeské říše. Při příchodu se pak mohou cítit ztraceni; nikdo na ně nečeká. Přijdou i o obvyklé zastávky a nikdy nezjistí, jak se běžným způsobem připojují ke svým skupinám duší. Z obrazů smrti se dozvídáme něco o stylu, jakým duše dotyčného obvykle vstupuje do duchovního světa: rychle, nebo pomalu? Má ve zvyku se po určitou dobu zdržovat na místě smrti a pokusit se oslovit své milované? Navazuje první kontakt s průvodcem, nebo se spřízněnými dušemi?
- C. V neposlední řadě slouží nahlédnutí do minulého života jako další procvičení paměti předtím, než klient vykoná onen velký krok k naprostému splynutí s nadvědomou myslí. Subjekt, který nepodstoupil regresi do minulého života, může reagovat na otázky, které se týkají toho, co vidí a cítí, zpomaleně. Regresní prožitek při LBL hypnóze mu umožní sblížit se lépe s celým procesem, a tím se zvyšuje i jeho vnímavost na otázky při přechodu do duchovního světa.

Co se týče dané problematiky, můžete se setkat i s následujícím dotazem: „Není pro klienta vstup do duchovního světa z fáze zárodku přes minulý život stejně náhlý jako přímý přechod z dělohy?“ Podle mého názoru zde existuje značný rozdíl. Přestupem ze stadia plodu do minulého života berete subjekt z jedné fyzické inkarnace do druhé, přičemž většina z nich se zatím nenachází v nadvědomém stavu duše. Je důležité brát ohled i na to, že přítomnost při fyzické smrti dává dotyčnému více času na to, aby si zvykl na existenci ve formě duše; opustí tělo a vznáší se nad ním. Tento úsek je při přímém vstupu z dělohy zcela vynechán. Ačkoliv pro skutečně vyspělé duše není výběr mezi těmito dvěma technikami příliš důležitý, je třeba mít na paměti, že většina vaší klientely do této kategorie rozhodně nepatří.

V okamžiku, kdy začínám fázi přechodu z matčina lůna do minulého života, chci po klientech, aby si představili dlouhý tunel, jímž přestoupí do svého bezprostředního minulého života (nebo, pokud chtějí, života většího významu). Ze tmy v děloze budou přeneseni do temného tunelu času. Tento proces doprovázím následujícími instrukcemi:

Chci, abyste si nyní představil, že vstupujete do dlouhého tunelu, kterým se dostanete do svého posledního minulého života. Tento tunel vypadá podobně jako železniční, ale je příjemnější a čistější. Představte si krásně kulatý válec, na jehož jednom konci je vchod a na druhém východ. Nyní vstupujete dovnitř oním velkým kulatým vchodem; všechno kolem vás je černé. Až začnu svižně počítat

od deseti k jedné, všimnete si, že zakulacené stěny začínají šednout a při čísle pět už budou úplně bílé. Posléze uvidíte na druhém konci tunelu obrovský kulatý jasný otvor, jímž při čísle jedna projdete do významné scény svého minulého života. Nyní ještě nevíte, která to bude, ale ve chvíli, kdy řeknu jedna, budete v jiném čase i prostoru a také v jiném těle – budete ovšem vědět, že jste to vy.

Pokud mám před sebou klienta, jemuž dělá vizuální představitivost problémy, zaměřím se spíše na dotyk, pocity a emoce spojené s přechodem temným tunelem. Jestliže se zde vyskytnou potíže s váhavým člověkem, opět (stejně jako v případě scén se schodištěm, dětstvím a z fáze dělohy) volím ideomotorické signály využívající prstů, například:

Jestliže se cítíte připraven projít se mnou tunelem času, zvedněte prsty pravé ruky. Zdvihněte prsty levé ruky, pokud si přejete počkat, předtím než vás odpočítáváním vypravím na tuto fascinující cestu.

Jelikož začnu počítat téměř vzápětí, neposkytují tyto dva zúžené výběry příliš mnoho času na váhání.

Poslední instrukce, které dávám klientovi v tunele, vypadají takto:

*Deset... ven z dělohy do temného tunelu...
a nyní nabíráme rychlost ...devět ...rychle-
ji a rychleji ...osm ...všimněte si, že stěny
začínají šednout ...sedm ...šest ...pět ...stě-
ny jsou nyní úplně bílé ...a před námi vidí-
te obrovský kulatý bílý otvor, jímž projdete
do významného výjevu z minulého života ...
čtyři ...tři ...dva ...jedna! A nyní jsme venku
z tunelu!*

Vzhledem k tomu, že účelem této knihy je metodika pro život mezi životy, a nikoliv minulý život, popíšete otázky, které klientovi pokládám, jakmile se ocitne v minulém životě, pouze stručně.

1. Nejprve mi řekněte, zda je den, nebo noc.
2. Je teplo, nebo zima?
3. Jste venku, nebo uvnitř?
4. Jste ve velkém městě, menším městě, nebo na venkově?
5. Jste sám, nebo s někým?
6. Co máte na sobě?
7. Jste muž, nebo žena?
8. Jste malé, střední, nebo velké postavy?
9. Co právě teď děláte?

Na základě vašich instrukcí vás většina klientů zavede do významné scény v životě, jež jste vy či oni vybrali, což zpravidla bývá jejich bezprostřední minulý život. Buďte připraveni na to, že se vám v této scéně odhalí určité emočně vypjaté situace. Často se jedná o obraz smrti. Budete se chtít dozvědět jejich jméno, věk a rodinné poměry, dále, pokud to bude

možné, datum a zeměpisnou polohu a také události, které k této scéně vedly.

Posléze se ptám i na osoby, jež v jejich životě hrají důležitou roli. Pokud subjekt na mé dotazy reaguje dobře, nedělá mu problémy tvořit obrazy a prokazuje vysoký stupeň zapojení, mohu se začít ptát na hlavní postavy z minulého života, které se vyskytují i v jeho přítomném životě. Úspěch odpovědí zde nesouvisí s vývojovým stupněm duše, ale spíše s rovinou hypnotického zapojení. Proto se v případě některých klientů musí s tímto dotazem počkat až na okamžik, kdy budou v duchovním světě. V minulém životě se snažím strávit maximálně patnáct až třicet minut, protože se chci co nejrychleji dostat k prožitku smrti.

Z úvodní scény (pokud se nejedná o scénu smrti) posouvám subjekt dopředu po pěti či deseti letech. V příhodném okamžiku pak řeknu:

Takže teď chci, abychom se přenesli do posledního dne vašeho života, než napočítám do tří – jedna, dva, tři! Popište, co se odehrává.

Pokud dotyčný umírá z důvodu vysokého věku, vyptám se na to, co se odehrává kolem něj, zda je někdo přítomen a jak se cítí. V případě dramatičtějších obrazů smrti jej celou scénou provedu velmi rychle.